

Лицата на миграцията

Виждали ли сте лицата на множеството тълпи от хора, деца, които спят по европейските гари, вървят километри и бягат от войната? Поглеждали ли сте отвъд блясъка на живота си, запълнен с незначителни проблеми? Какво се крие зад лицата на тези хора, прекрачващи границата с надежда за по-добър живот извън родината си? Те остават неразбрани и потиснати от расизма. Техните лица ни шепнат думи, молят ни да сме по-добри и да се подкрепяме. Огледайте се наоколо, вижте света по-добър като детска мечта, изпъстрена с многобройни цветове. Това са цветовете на вярата, на любовта и на надеждата. Те са сред нас, те са в самите нас, те отлитат, повеяни от силен вятър на егоизъм и алчност.

Аз опознах такива хора, докоснах се до тях и споделих мъката им. Не мога да опиша какво чувстват, не мога да ви предам думите им с всяка една подробност и не мога да ви покажа погледа им. Ще ви разкажа за трима. Трима, избягали от войната. Ще ви разкажа за техните замечтани погледи и биещи сърца от радост и тъга по родината. Може би, ви натъжих, но пиша за тях, за да бъдат чути. Не пиша за емигриращите европейци, от които са голяма част от семейството ми, не говоря за това колко красиво е в чужбина. Говоря за едни други хора, които нападаме и не разбираме.

Започвам с едно момиче на петнадесет години. За тази възраст тя е преживяла повече от много други българчета, борещи се с ежедневните училищни проблеми. Когато я видях пред класната стая, забелязах символа на религията и. Тя имаше забрадка на главата. Станахме приятелки и често разговаряхме през междучасията. Казва се Фузия и е бежанка от Афганистан. Преди две години не познавах света около мен, не знаех за хилядите хора, изоставили домовете си. Не гледах по новините нито прочетох в интернет. Видях много повече, а именно погледите им. Фузия беше изплашена, скромна и много добра. Тя учеше немския много бързо, помагаше на другите и често укротяваше братята си. Аз бях любопитна и настойтелна да разбера нейната история. Нейните думи и знаци бяха насочени към смъртта, която е висяла като черен облак над живота и мечтите и. Да! Това е тя! Тя е лице на миграцията! Всяка стъпка в новата страна е приключение. Прекланям се пред духа и и се радвам, че я познавам и срещнах отново това лято, презаредена с положителна енергия и махнала забрадката от главата си, пълна с нови мечти като милиони звезди.

Следващите две лица са нейните братя-близнаци. Те са нормални за възрастта си момчета. Все още играят, обичат футбола и ядосват сестра си. Еднакви на вид, но с различни характери. Аз общувах повече с Фаршад и много трудно запомних имената им, защото са почти еднакви. Срещнах ги и през това лято, разговарях с тях и често разглеждам публикациите им в социалните мрежи. Всеки път се опитвам да разгадая какво пише на лицата им, но не успявам. Не мога да видя това, което крият в себе си, имам чувството, че са го преодолели.

Беше последният ден от курса преди две години, когато за пръв път чух цялата им история. Тя ме хвърли в дълбоки води. Испитах съжаление и същевременно гняв. Историята е за преход от добро към лошо. Преходът е между два съвсем различни свята.

Още преди около три години цялото им семейство напуска къщата си и поема дългия път към страна на спокойство и такава, която ще им осигури бъдеще. Досетихте ли се? Германия! В историята имаше елементи като фалшифициран паспорт, шест месеца в Турция. Турция, онази наша южна съседка, която дели Европа от „Арабския свят“. Качили са се на лодка с гребла с петдесет човека на борда през Средиземно море, Фузия, по-малката и сестра и родителите им успяват да кацнат със самолет, а Фаршад и Фаршад пътуват с камион. Пътуването се състои и от тази мъчителна и дълга раздяла.

Пътят се превръща в страшен преход. Близнаците стават свидетели на убийства пред очите им. Те са били едва на единадесет години! Налага се геройски да преминат границата от Италия към Австрия и след това да скитат сами. Двамата успяват да платят, за да преминат в Германия, но след това изминават още тридесет километра пеша с по една чанта и най-скъпоценните си вещи. Попадат в дом за бездомни деца, докато родителите им не ги намират. Представяте ли си този силен момент? Лицата им и сърцата им, плачещи, и силната любов на децата с родителите им. Тъжно е, но това е реална история.

Предполагам, че накарах поне един от вас да се замисли в какво се е превърнал светът. Всички сме хора и трябва да бъдем обединени, трябва да търсим доброто във всеки и да бъдем съпричастни. Това са лицата на миграцията! Това са милионите гаснещи надежди и мечти, а това беше една от многото истории на бежанците от войните и тежкия живот на изтока.

Персийският философ Руми е казал: „ За да може един човек да стигне до дома си, то той трябва да напусне много временни обиталища”.

Даная Данева, 8.Б клас, МГ „Баба Тонка“, гр. Русе